



**President Dieter F. Uchtdorf**

andre rådgivare i första presidentskapet

# Att stå på vägen till Damaskus och vänta

*De som flitigt söker lära av Kristus känner honom med tiden.*

En alldeles särskild händelse i världshistorien ägde rum på vägen till Damaskus. Vi är väl bekanta med berättelsen om Saulus, en ung man som "försökte utplåna församlingen. Han gick in i hus efter hus ... och lät sätta [de heliga] i fängelse."<sup>1</sup> Saulus var så fientligt inställd att många medlemmar i den forna kyrkan flydde Jerusalem i hopp om att undgå hans vrede.

Saulus följde efter dem. Men när han "närmade sig Damaskus, strålade plötsligt ett ljussken från himlen omkring honom.

Och han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: 'Saul, Saul, varför förföljer du mig?'"<sup>2</sup>

Detta omvälvande ögonblick förändrade Saulus för evigt. Ja, det förändrade världen.

Vi vet att sådana uppenbarelser äger rum. Ja, vi vittnar om att en pojke som hette Joseph Smith år 1820 hade en liknande gudomlig upplevelse. Vi har ett otvetydigt och säkert vittnesbörd om att himlen har öppnats på nytt och att Gud talar till sina profeter och apostlar. Gud hör och besvarar sina barns böner.

Ändå finns det de som tycker att om de inte upplever något liknande som Saulus eller Joseph Smith gjorde så kan de inte tro. De står vid dopets vatten men går inte ner i det. De står på tröskeln till ett vittnesbörd men kan inte förmå sig till att erkänna sanningen. I stället för att ta steg för steg i tro på lärjungeskapets väg vill de att en dramatisk händelse ska tvinga dem att tro.

De tillbringar dagarna med att stå på vägen till Damaskus och vänta.

## Tron kommer ett steg i sänder

En rar syster hade varit trofast medlem i kyrkan i hela sitt liv. Men hon bar på en stor sorg. Många år tidigare hade hennes dotter dött efter en kort tids sjukdom och hon led fortfarande av såren efter den här tragedin. Hon kämpade med de djupa frågor som åtföljer en sådan händelse. Hon medgav att hennes vittnesbörd inte var som förr. Hon kände att om inte himlen öppnade sig för henne så skulle hon aldrig kunna tro igen.

Så hon väntade.

Det finns många andra som av olika skäl står på vägen till Damaskus

och väntar. De dröjer med att engagera sig helt och fullt som lärjungar. De hoppas att de ska få prästadömet men tvekar att leva på ett sådant sätt att de är värdiga den förmånen. De vill komma till templet men dröjer med att utöva den avgörande tro som krävs för att uppfylla kraven. De står och väntar på att Kristus ska ges till dem likt en magnifik tavla av Carl Bloch — för att en gång för alla undanröja alla deras tvivel och farhågor.

Sant är att de som flitigt söker lära av Kristus lär känna honom med tiden. De får personligen ett gudomligt porträtt av Mästaren, men det ges oftast i pusselform — en bit i sänder. Varje enskild pusselbit är kanske i sig själv inte lätt igenkännlig. Det kan vara oklart hur den förhåller sig till helheten. Varje bit hjälper oss att se helhetsbilden lite tydligare. Så småningom, när vi har satt ihop tillräckligt många pusselbitar, ser vi hur storslagen bilden är. När vi då ser tillbaka på våra upplevelser ser vi ju att Frälsaren kom till oss — inte på en gång utan i tysthet, stillsamt, nästan obemärkt.

Det kan vi uppleva om vi går vidare i tro och inte blir stående för länge på vägen till Damaskus.

## Lyssna och lyd

Jag vittnar för er om att vår Fader i himlen älskar sina barn. Han älskar oss. Han älskar dig. När så behövs ska Herren bära dig över hinder då du söker efter hans frid med förkrossat hjärta och botfärdig ande. Ofta talar han till oss på sätt som vi bara kan uppfatta med vårt hjärta. För att vi ska höra hans röst bättre vore det klokt att skruva ner volymen på det världsliga oljudet i vårt liv. Om vi av någon anledning inte bryr oss om eller hindrar Andens maningar blir de svårare



att uppfatta, och till slut hör vi dem inte alls. Låt oss lära oss att lyssna till Andens maningar och sedan vara ivriga att lyda dem.

Vår älskade profet Thomas S. Monson är vårt föredöme i det avseendet. Det finns många skildringar av hur uppmärksam han är på Andens viskningar. Äldste Jeffrey R. Holland berättar om ett sådant exempel.

En gång när president Monson var på uppdrag i Louisiana frågade en stavspresident honom om han skulle ha tid att besöka en tioårig flicka som hette Christal och som hade cancer i sista stadiet. Christals familj hade bitt till Gud om att president Monson skulle komma. Men de bodde långt borta och han hade ett så pressat program att det inte fanns någon tid. Så i stället bad president Monson att de som skulle uppsända böner under stavskonferensen skulle nämna Christal i sina böner. Herren och familjen skulle säkert förstå.

När president Monson stod upp för att tala på konferensens

lördagssession viskade Anden: "Låt barnen komma till mig och hindra dem inte! Ty Guds rike tillhör sådana."<sup>3</sup>

"Hans anteckningar blev suddiga. Han försökte fortsätta med det planerade mötet men fick inte bilden av [den lilla flickan] och hennes namn ur tankarna."<sup>4</sup>

Han lyssnade till Anden och ändrade sina planer. Tidigt nästa morgon lämnade han de nittionio och färdades en lång sträcka för att betjäna den enskilde vid dennes sjukbädd.

När han kom dit "såg han ett barn som var för sjukt för att resa sig, för svagt för att tala. Sjukdomen hade gjort henne blind. Djupt rörd av synen och av Herrens ande tog broder Monson barnets veka hand i sin. 'Christal', viskade han, 'jag är här'.

Med stor möda viskade hon till svar: 'Broder Monson, jag visste att du skulle komma.'<sup>5</sup>

Mina kära bröder och systrar, låt oss sträva efter att räknas till dem som Herren vet ska höra hans viskningar

och svara, som Saulus gjorde på *sin* väg till Damaskus: "Herre, vad vill du att jag ska göra?"<sup>6</sup>

### Tjäna

En annan orsak till att vi ibland inte uppfattar Herrens röst i vårt liv är att Andens uppenbarelser inte alltid kommer som ett direkt svar på våra böner.

Vår Fader i himlen förväntar sig att vi först ska utforska det och sedan be om vägledning när vi söker svar på frågor och bekymmer i vårt personliga liv. Vi har vår himmelske Faders försäkran att han hör och besvarar våra böner. Svaret kan komma genom pålitliga vänners och familjemedlemmars röst och visdom, skrifterna och profeternas ord.

Jag har upplevt att några av de kraftfullaste maningar vi får inte är bara för vår egen skull utan också för andras skull. Om vi bara tänker på oss själva kan vi gå miste om några av de mäktigaste andliga upplevelserna och djupaste uppenbarelserna i vårt liv.

President Spencer W. Kimball



undervisade om det när han sade: "Gud lägger märke till oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra."<sup>7</sup> Bröder och systrar, vi har alla genom förbund som vi har slutit ansvaret att vara lyhörda för andras behov och tjäna som Frälsaren gjorde — för att hjälpa, välsigna och uppmuntra dem som är omkring oss.

Ofta kommer svaret på vår bön inte medan vi står på knä utan när vi är på benen och tjänar Herren och dem som är runtomkring oss. Osjälviskt tjänande och helgelse förädlar vår ande, tar bort fjällen från våra andliga ögon och öppnar himlens fönster. Genom att bli svaret på någon annans bön finner vi ofta svaret på vår egen.

### Dela med dig

Det finns tillfällen när Herren uppenbarar sådant som enbart är avsett för oss. Men i många, många fall anförtror han ett vittnesbörd om sanningen till dem som vill dela med sig av det till andra. Så har det varit med varje profet ända sedan Adams dagar. Herren förväntar sig också att medlemmarna i hans kyrka ska "öppna [sin] mun och förkunna [hans] evangelium med glädjens röst".<sup>8</sup>

Det är inte alltid lätt. Några skulle hellre dra en handkärra över prärien än att föra ämnet tro och religion på tal med vänner och arbetskamrater. De oroar sig över vad folk ska tycka eller att det kan skada deras relationer. Så behöver det inte vara eftersom vi ju

kommer med ett glatt budskap — ett glädjebudskap!

För många år sedan bodde och arbetade vår familj bland människor som i stort sett inte tillhörde vår religion. När de frågade oss vad vi hade gjort på helgen försökte vi hoppa över de vanliga ämnena — sport, biobesök eller vädret — och försökte berätta om andliga upplevelser vi hade haft tillsammans som familj på helgen — till exempel vad en ungdom hade sagt på sakramentsmötet om normerna i *Vägledning för de unga* eller hur vi hade berörts av vad en ung man sade som skulle gå ut som missionär eller hur evangeliet och kyrkan hjälpte oss som familj att övervinna en viss svårighet vi gick igenom. Vi försökte inte predika eller vara överlägsna. Min hustru Harriet var alltid bäst på att finna något inspirerande, uppbyggande eller lustigt som vi kunde berätta för dem. Detta ledde ofta till djupare diskussioner. Intressant är att när vi samtalade med vänner om livets svårigheter och hur man klarar av dem fick vi ofta höra kommentaren: "Det är lätt för er, ni har ju er kyrka."

Nu när så många sociala medier och mer eller mindre nyttiga tekniska prylar står till vårt förfogande är det lättare att dela med sig av evangeliets glada budskap och det kan nå fler än någonsin tidigare. I själva verket befärrar jag att några som lyssnar redan har skickat sms och sagt: "Nu har han talat i 10 minuter och fortfarande inte kommit med någon liknelse om flygplan." Mina unga vänner, kanske är det så att Herrens uppmaning till oss att "öppna [vår] mun"<sup>9</sup> idag också skulle kunna inbegripa "använd era händer" till att blogga och sms:a om evangeliet till hela världen. Men kom ihåg att det måste ske vid rätt tidpunkt och på rätt plats.

Bröder och systrar, med den moderna teknikens välsignelser kan vi uttrycka vår tacksamhet och glädje över Guds stora plan för sina barn på ett sätt som inte bara hörs runtom på vår arbetsplats utan runtom i världen. Ibland kan ett enda språkligt uttryck för vårt vittnesbörd sätta i gång händelser som påverkar en annans liv för evigt.

Det effektivaste sättet att predika

evangeliet är genom gott exempel. Om vi lever efter vår tro, märker människor det. Om vårt liv återspeglar bilden av Jesus Kristus,<sup>10</sup> om vi är glada och lever i frid med omgivningen, så vill människor veta varför. En av de största predikningar som någonsin hållits om missionsarbete är den enkla tanke som tillskrivs den helige Franciskus av Assisi: "Predika alltid evangelium, och om

nödvändigt, använd ord."<sup>11</sup> Det finns tillfällen överallt att göra det. Försumma dem inte genom att stå för länge på vägen till Damaskus och vänta.

### Vår väg till Damaskus

Jag vittnar om att Herren talar till sina profeter och apostlar i vår tid. Han talar till alla som kommer till honom med uppriktigt hjärta och ärligt uppsåt.<sup>12</sup>

Tvivla inte. Kom ihåg: "Saliga är de som tror, fastän de inte ser."<sup>13</sup> Gud älskar dig. Han hör dina böner. Han talar till sina barn och skänker frid, tröst och insikt åt dem som söker honom och hedrar honom genom att gå på hans väg. Jag bär mitt heliga vittnesbörd om att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga håller kursen. Vi har en levande profet. Kyrkan leds av honom vars namn vi bär, ja, av Frälsaren Jesus Kristus.

Bröder och systrar, kära vänner, låt oss inte stå för länge på *vår* väg till Damaskus och vänta. Låt oss istället modigt gå vidare med tro, hopp och kärlek, så blir vi välsignade med ljuset som vi alla söker på det sanna lärjungeskapets väg. Det är min bön och jag lämnar er min välsignelse i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

### SLUTNOTER

1. Apg 8:3.
2. Apg 9:3–4.
3. Mark 10:14.
4. Se Jeffrey R. Holland, "President Thomas S. Monson: Alltid i Herrens ärenden", *Nordstjärnan*, nov. 1986, s. 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Nordstjärnan*, nov. 1986, s. 20.
6. Se Acts 9:6, King James Version.
7. *Kyrkans presidents lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 84.
8. L&F 28:16.
9. L&F 60:2.
10. Se Alma 5:14.
11. I William Fay och Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), s. 22.
12. Se Moroni 10:3–5.
13. Joh 20:29.

### São Paulo, Brasilien

